

Openingslied: Zo vriendelijk en veilig

Woord van welkom

Lieve mensen, lieve ecclesia

Wij komen samen in Gods naam, die we mogen noemen Vader, Zoon en H. Geest Amen. Dat “de ziel van onze gebeden”, dat die onnoembare in ons midden mag zijn....

Laat ons bidden

zo klinkt de uitnodiging of de oproep aan ons vandaag

Worden ze uitgesproken op een moment in onze samenkomsten, dan gaan bij sommige van ons automatisch de handen gevouwen of juist open; de ogen gesloten of juist opgeslagen

Laat ons bidden

drie woorden om bij stil te staan:

De oproep in het woordje “laat”

in het woord “ons” de bevestiging van ons samenzijn

en in “bidden”....

Juist bij de inhoud van dit woorden willen we in de komende vieringen wat nadrukkelijker stilstaan. Tijdens de Blikopener over dit thema bleken er heel wat jeugdherinneringen op te komen; maar bidden wij nu ook nog? En hoe dan? Of waarom niet? Bij het bezinnen hierop kom je al gauw op gedachten: tot wie probeer ik te bidden; wie en hoe is God voor mij?

Maar onze vieringen zijn geen gespreksavonden. We brengen ons bidden hier woord voor woord in de praktijk. Zoals al in ons openingslied: een nieuwe melodie weliswaar, maar de woorden zo bekend en vertrouwd.

Net zo vertrouwd als de woorden van ons thema van vandaag

Kuieren met God

Aan kuieren is niets ingewikkelds

dat doe je volledig op je gemak, ontspannen

Kuieren met God, die woorden brengen automatisch een glimlach:

zo eenvoudig is het

met iemand op pad gaan, zo vriendelijk en veilig, als een mantel om mij heen geslagen.

Ik wens ons een viering toe waarin wij samen kunnen bidden
in ons zingen en luisteren
in ons zwijgen en spreken
in muziek en in stilte

Dat wij met open oren worden geïnspireerd door de verhalen uit de H. Schrift
en met open handen het brood mogen ontvangen
mogen opengaan voor elkaar en voor het geheim van ons bestaan
de ziel van onze gebeden

Maken wij het hiertoe een moment stil
in onszelf zeggend:
God, hier zijn wij
zie ons hier aanwezig
wil bij ons zijn.....

Na korte stilte: Lied: Ik kan alleen woorden ontmoeten

Ook na dit lied de stilte even laten klinken

Dan eerste lezing door Jeanneke

Lezing: Genesis 5; 1-2, 18, 21-24

Dit is het geslachtsregister van Adam.

Ten dage, dat God Adam schiep, maakte Hij hem naar de gelijkenis Gods; man en vrouw schiep Hij hen, en Hij zegende hen en noemde hen „mens” ten dage, dat zij geschapen werden.

Na de vermelding van zes generaties, lezen we het volgende:

Toen Jared honderd tweeënzestig jaar geleefd had, verwekte hij Henoeh.

Toen Henoeh vijfenzestig jaar geleefd had, verwekte hij Metuselach.

En Henoeh wandelde met God, nadat hij Metuselach verwekt had, driehonderd jaar, en hij verwekte zonen en dochteren.

Zo waren al de dagen van Henoeh driehonderd vijfenzestig jaar.

En Henoeh wandelde met God, en hij was niet meer, want God had hem opgenomen.

Lied: Levenslange reizen

Genesis 28, 10-22

Jakob vertrok uit Berseba en ging naar Haran.

11Op een bepaalde plaats gekomen, wilde hij daar overnachten, nadat de zon reeds was ondergegaan. Een van de stenen die daar lagen nam hij als hoofdkussen en viel op die plaats in slaap.

12Hij kreeg een droom en zag een ladder die op de aarde stond en waarvan de top tot in de hemel reikte. Langs die ladder gingen Gods engelen op en af.

13Ineens stond De Eeuwige bij hem en zei: `Ik ben De Eeuwige, de God van uw vader Abraham en de God van Isaak. Het land, waar gij op ligt, zal Ik aan u en aan uw nakomelingen geven.

14Uw nageslacht zal zijn als het stof van de aarde; gij zult u uitbreiden naar het westen en het oosten, naar het noorden en het zuiden; door u en uw nakomelingen zal zegen komen over alle geslachten van de aarde.

15Ik ben met u; Ik zal u behoeden waar gij ook gaat, en u terugvoeren naar dit land. Want Ik zal u niet verlaten tot Ik mijn belofte heb vervuld.'

16Jakob werd wakker en riep uit: `Waarlijk, God is op deze plaats en ik wist het niet.'

17Hij werd bevreesd en zei: `Ontzagwekkend is deze plaats! Dit kan niet anders zijn dan het huis van God en de poort van de hemel.'

18De volgende morgen zette Jakob de steen waar hij met zijn hoofd op had gelegen, overeind als een wijsteen en goot er olie over uit.

19Hij noemde die plaats Betel; vroeger heette die stad Luz. 20Jakob legde de volgende gelofte af: `Als God met mij is en mij beschermt op de reis die ik nu onderneem, als hij mij voedsel geeft om te eten en kleding om mij te bedekken,

21en als ik behouden naar mijn ouderlijk huis terugkeer, dan zal De Eeuwige mijn God zijn.

22En deze steen, die ik als heilige steen opricht, zal het huis van God zijn; en van alles wat Gij mij schenkt, zal ik u tienden geven.'

Lied: Als God ons thuisbrengt

Overweging

Kuieren met God

wat een vondst van de kerngroep om deze serie over bidden met deze titel te starten. Steeds als ik het noemde in gesprek met mensen, merkte ik een ontspannen lachje, maar ook een verrassende blik

Zo eenvoudig zou het dus kunnen zijn?

Kuieren, is volgens een klein liedje van Toon Hermans, verticaal luieren. Op je gemak wandelen, met in het Twents de tweede betekenis: op vertrouwelijke wijze met iemand op pad zijn en wat bijkletsen. Als met een vriend.

Misschien zit er in de lachende reactie op deze woorden ook wel iets van ongemak..... Want was het maar zo gemakkelijk. Het Godsbeeld van God als een vertrouwde vriend.... Herkennen we dat nog wel? Zo vanzelfsprekend is het toch niet?

Dat ervoeren we ook tijdens het boeiende gesprek dat we mochten voeren in de voorbereidingsgroep. Het werd een hernieuwde kennismaking met elkaar, want je uitspreken over je gebedsleven doe je niet zomaar. En het bleek ook voor ieder van ons een eigen invulling te krijgen.

Met open zintuigen door het Twentse land rijden, je laten verwonderen door de schoonheid ervan.

Elke morgen starten met een soort van mantra, die als een levensmotto meegaat in de rest van de dag

Vragen om vrede en mildheid in de wereld, maar je ook afvragen: God, komt er nog wat van? Hoe lang nog?

Een kaarsje als intentie, een schietgebedje in het voorbijgaan

Samen de dichterlijke gebeden van vooral Huub Oosterhuis zingen: die taal is zo openend en zingend kom je toch op een ander niveau terecht....

Filosoferen over het "godsbestaan" überhaupt; er moet toch wel iets zijn, waarmee alles ooit begonnen is. De onbeschrijfelijke rijkdom van heel de schepping: daar vermoed ik God.

Dit gesprek was niet alleen een uitwisseling, maar een elkaar inspireren, op ideeën brengen, bemoedigen, niets is fout, iedere vorm is waardevol.

Ook lieten we ons inspireren door de twee verhalen uit het boek Genesis.

Geen geschiedenisboek over hoe het ooit begon, maar een verzameling van

verhalen over “hoe mensen mensen worden”. Het vijfde hoofdstuk lezen we zojuist, of een gedeelte eruit. Het lijkt erop dat de schrijvers in hun doorlopende geschiedenis een paar eeuwen willen overbruggen: tien generaties klinken er tussen Adam en Noach. Een lastig stukje bijbel vonden we: namen van mannen, hun onmenselijk hoge leeftijden, verwekkingen en sterven. Wat moeten we hiermee?

Ja, van een van die mensen wordt gezegd: hij wandelde met God. Past mooi bij ons thema toch? Nico ter Linde hielp ons hier verder mee. Die Henoch is de zevende generatie. Als dat getal klinkt, herinnert ons dat weer aan al het “werk van Gods handen in zeven dagen” met de zevende als de voltooing. Henoch, de zevende, de sabbatsmens, zijn naam betekent “ingewijde”. Tussen al die mensen loopt er 1, die is ingewijd in Gods geheimenissen. Hij wandelt met God en van hem wordt, bij uitzondering, niet gezegd dat hij sterft. Hij is niet meer, want God heeft hem opgenomen.

Ter Linde vertelt het opnieuw: zie ze lopen, die twee, zo druk met elkaar in gesprek, dat ze de tijd vergeten, een soort van eeuwigheid inlopen. Ongemerkt geraken ze ver weg van Henoch’s huis en plotseling staan ze voor het huis van God. “O God” schrok Henoch, Ik moet nodig terug. Ach, zegt God, nu je toch zo ver bent, moet je maar meteen binnenkomen....

Religieuze ervaringen kunnen we niet anders benaderen dan op deze manier. Door er een verhaal van te maken, met beelden als “samen op weg”, “weg van je huis”, “de tijd vergeten”, “thuis komen bij God”.

Een God die zich steeds meer kenbaar maakt aan zijn schepsel, zijn vriend, Gaandeweg vertrouwt die mens zich toe aan God. Dat proces, een levenlang....

Dat levensverhaal is van Jacob uitvoerig te lezen in datzelfde boek Genesis, nog steeds over “hoe een mens wordt”.... Op de vlucht, huis en haard achter gelaten, zijn leven niet zeker, op een onbekende weg naar een vreemd land. En dan gaat in een droom de hemel voor hem open; met een ladder is er verbinding tussen dat stukje aarde en een andere werkelijkheid.

Wakker wordend zegt Jacob:

Ik wist het niet

maar God is hier

Ik noem deze plaats Bethel: huis van God

maar ik ga voortaan met de belofte dat ik nooit meer verloren zal lopen: waar ik ook ga: God is mijn reisgenoot.

Ook als wij het niet weten
niet meer weten of en hoe wij ons een God mogen voorstellen
leven wij met de hoop en de belofte
van een vriend, een Ander,
die ons draagt, die ons opvangt als wij vallen.

Laten we maar gewoon op weg gaan
om te kuieren en ons te oefenen in het openen voor die Ander.

Etty Hillesum heeft het ook ervaren:

Als je een keer begonnen bent met wandelen met God
ja dan wandel je maar door
het hele leven is dan een uit wandelen gaan
zo een merkwaardig gevoel.

En in navolging van Jezus van Nazareth, die zijn God kon aanspreken als Abba,
lieve vader.

Slotwoord en zegen

Vertellen waar het koor naartoe reist komende week:

En dan met de woorden van Colet van de Ven (levenspartner van Huub Oosterhuis)

reizend

door vreemde landen

ontheemd, onthecht

niet meer weten wie

Nu in jou thuisgekomen

Vorbij het verbergen

nu weet ik me geborgen

eenzaamheid, je zong haar zachtjes weg

je louterde mij het licht in

Onontkoombaar en voorgoed aangeraakt
adembenemend nieuw. Dat het zo mag zijn.

Laten we gaan, onze levensweg vervolgen,
en de moed hebben om
ons los te woelen uit onze vaste staat en stand en wijsheid
om weg te trekken uit “jijen en jouwen” en zoveel woorden
om uit aard en huid naar iemand toe te gaan

om te kuieren met God
verlaten we alles wat ons daarin belemeert
openen we hand en hart en ziel
en laten ons aanraken
zodat we gaan
onontkoombaar en niet wonen meer
tot wij thuiskomen bij elkaar
tot wij thuis raken bij onze diepste bestemming
Moge er zegen rusten op onze levensreis,
de geheimnisvolle aanwezige naast ons die wij mogen noemen

Vader, Zoon en H. Geest

Amen